

Tilbage til virkeligheden

– Det er fra Mie, sagde Tom, da de lidt efter sad på hans værelse. Han læste beskeden, der var bippet ind på hans mobil, mens de snakkede med faren. – Hun har set sin mor og er ked af det. Spørger, om jeg vil kigge over.

Sveden havde lavet to mørke pletter på trøjen under Lasses arme. Han havde næsten glemt alt om Mie. Hendes mor var død, og han havde bare haft travlt med at vinde penge.

Da Toms mor døde, havde Lasse ikke vidst, hvad han skulle sige til ham. Man siger jo ikke bare: Jeg er sgu ked af, at din mor er død. Tom havde ikke været i skole en hel uge, men da han kom tilbage, var han næsten den gamle Tom igen.

Lasse havde aldrig mistet noget. En kanin var død, da han og Mark var helt små, men det var ikke det samme. Men på en måde havde

han lige mistet den store gevinst.

– Jeg vil godt med over til Mie. Hvis hun altså vil have det, sagde han.

– Det tror jeg gerne, hun vil, svarede Tom. I samme øjeblik bippede en sms ind på Lasses mobil.

Det var Mies plejemor, Karin, der lukkede op. Hun smilte:

– Hvor er det dejligt, I kommer alle sammen.

Hun gik foran dem hen til værelset og bankede på. Der lød musik derindefra.

– Kom ind, lød Mies stemme.

Lea og Mark sad på sengen, der for en gangs skyld var redt. Mie sad i sækkestolen og så faktisk o.k. ud.

– Tak for, at I kom, sagde hun, da Tom og Lasse havde sat sig på gulvet. – Jeg har noget vigtigt at fortælle. Her til morgen var jeg inde på hospitalet og se min mor. Det var svært, men det vigtige er ... Hun sank flere gange. – Det vigtige er, at lægerne er sikre på, at hun

ikke har begået selvmord. De siger, hun fik et hjerteanfald, men ikke havde flere piller tilbage. Mie begyndte at græde.

– Det må være rart for dig at vide, sagde Lea.

– Ja, på en underlig måde blev jeg også lettet, snøftede Mie.

Hun gik over til kommoden. Der lå en laset kuvert. Hun halede et foto op. Det var et billede af en lille pige med fletninger, der holdt en dame i hånden.

– Hvem er det? spurgte Mark.

– Det er mig og min mor, svarede Mie. Jeg fik mors ting udleveret. Billedet her havde hun åbenbart altid med sig. Mie lagde billedet på skrivebordet.

Der blev helt stille.

– Fletninger! Lasse brød tavsheden. – Jeg ved ikke hvorfor, men jeg tænker kun på dig med blå strithår.

Alle kiggede på Lasse. Han kunne have bidt sin tunge af. Hvorfor skulle han altid sige sådan noget pis? Han vendte sig mod Mie. Ville sige undskyld. Men i det samme brød hun ud i en kæmpe latter og væltede bagover i sækestolen.

– Lasse, du er bare en ener. Hun kravlede over og gav ham et knus.

Lasse kiggede ned i gulvet. Måske var det årets dumme bemærkning. Men han havde i det mindste fået Mie til at grine igen. Og det var ikke så dårligt endda.